

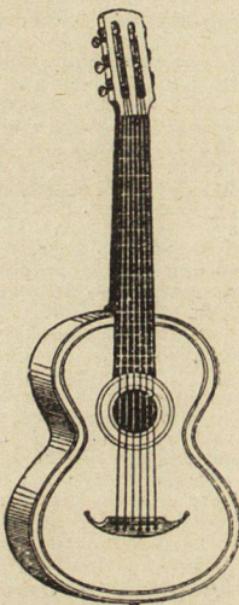
„Листове-спомени“, „Месецитъ на годината“, „На Стефанъ Хелеръ“, „Нови детски сцени“, „Една нова клавирна книга“, „Флорестанъ и Евзебиусъ“, „Въ тихи часове“, 6 валса и 12 пиеци за пиано на 4 ръце, 7 валса за 2 пиана на 4 ръце, „36 ритмично-мелодични етюда“, „Подготвителни студии за пианофорте“, „Любимци на младежкъта“ — 30 етюда. Освенъ това: 2 серенади за цигулка, виолончель и пиано; 12 трия, клавирквартет; 2 пиеци за изпълнение и „2 тонови пиеци“ — за цигулка и органъ; „Фантазијуке“ — за цигулка и пиано; 12 лирически пиеци за органъ; „Трионовелети“, „Детски трия“ — за пиано цигулка и виолончель; мажки хорове (на Гьотеви текстове); народни пѣсни за смѣсенье хоръ; много словни пѣсни.

Кисигъ, Георгъ — Kiessig, Georg — компонистъ, род. 17 септ. 1885 въ Лайпцигъ, училъ въ тамошната консерватория и при капелмайсторъ Рихардъ Хагель (дирекционъ), капелмайсторъ въ Айрщадтъ и Рудолфщадтъ, следъ което живѣе като компонистъ въ Лайпцигъ. Творби: „Лихендорфова сюита“, симфонични поеми: „Ахасферъ“ и „Моето отечество“, „Танцъ на смъртъта“ и „Серенада“ — за оркестъръ, 2 струнни квартета, духовъ квинтът, 2 сонати и др. пиеци за пиано, опери: „Ланселъ“ и „Munchhausen“, музика къмъ Гьотевия „Фаустъ“, Верфеловия „Човѣкъ-огледало“, „Укротяване на опрничавата“ (Шекспиръ), хорове и пѣсни съ оркестъръ.

Кистлеръ, Цирилъ — Kistler, Cyrill — оперенъ компонистъ, род. 12 мартъ 1848 въ Гросъ-Айтингенъ при Аугсбургъ, умр. 1 ян. 1907 въ Кисингенъ, училъ при Райнбергеръ въ Мюнхенъ, учителъ въ консерваторията въ Зондерхаузент (2 години) а следъ това живѣе въ Кисингенъ. Ценното въ оперното творчество на К. е тамъ, дето попада въ народенъ тонъ. („Управителя на Милющайнъ“, „Нѣмските малки градове“, „Розичка отъ Хага“), до като въ романтичнитѣ опери, въ по-голѣмъ стилъ: „Кунхицль“ (1834) и „Смъртъта на Балдуръ“ (1905) постига много помалко. Освенъ тѣзи, писалъ е още и следнитѣ оперети: „Ойленшигель“ (1889), „Arm Elslein“ (1902), една симфонична поема „Кух-

ната на вещицата“. Теоретични трудове: „Елементарна теория на музиката“, „Хармония“, „Простиранъ контрапунктъ и простата фуга“ (1904), „Трайния и многократенъ контрапунктъ“ (1908), Освенъ това, писалъ: единъ „Volkschullehrer-Tonkunstlerlexikon“ — „Речникъ на музикалните художници, за учителите отъ основните училища“, една хорова школа, както и: „Отвѣдъ музикалната драма“ (1888), „Върху оригиналността въ изкуството“ (1894). „Францъ Витъ“ (1888) и др.

Китара, ит. chitara, фр. guitare, нем. Gitarre, исп. Guitarra — известниятъ отъ рода на лютнитѣ инструментъ

Китара

ментъ съ струни, на който се свирят чрезъ щипане съ пръсти. К-та има своя далеченъ произходъ въ Арабия, дето презъ XIII в., чрезъ мавритѣ, бива пренесена въ Испания, после въ Италия, Франция и Германия. Съвремената К. има 6 струни, които се строятъ както следва: e g a d' g' b' e'', и се нотира за нея въ цигулковъ ключъ. К-та има нѣколко разновидности. Малката терцова